

РЕШЕНИЕ

№ 13376

гр. София, 16.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 21.03.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Лилия Йорданова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на
прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **1215** по описа за **2025** година
докладвано от съдия Лилия Йорданова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс
(АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).
Образувано е по касационна жалба, подадена от М. Р. М., срещу Решение № 4656/24.10.2024г. по
нахд № 6231/2024г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 8-ми състав.
В касационната жалба са развити оплаквания за неправилност на обжалваното решение като се
оспорва извода на районния съд, че при издаване на наказателното постановление не са
допуснати нарушения процесуалните и материалните норми, поради това се иска отмяна на
въззивното решение и отмяна на процесното наказателно постановление.

Ответникът по касацията – началник сектор в СДВР-Отдел „Пътна полиция“, чрез процесуалния
си представител оспорва касационната жалба и моли съда да остави в сила решението на СРС.
Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на
касационната жалба.

Административен съд - София-град, XV касационен състав, като взе предвид наведените в
жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, в
законоустановения 14-дневен срок съгласно чл. 211, ал. 1 АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН,
поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

С наказателно постановление № 24-4332-007029/03.04.2024г., издадено от началник сектор в

СДВР-Отдел „Пътна полиция“, на касатора е наложено административно наказание „глоба в размер на 1050лв., на основание чл.182, ал.1, т.6 от Закона за движението по пътищата, за нарушение на разпоредбата на чл.21, ал.2 от ЗДвП.

С обжалваното в настоящето производство решение, съдът е потвърдил наказателното постановление. За да постанови своя съдебен акт, въззивният съд е събрал необходимите гласни и писмени доказателства, приобщени по реда на чл.283 от НПК, въз основа на които е обосновал правен извод, че в хода на административнонаказателното производство не е допуснато нарушение на процесуалните права, както и че нарушението и неговия автор са безспорно утановени.

Фактическа обстановка, установена от районния съд се споделя и от касационната инстанция, поради което не е необходимо нейното преповтаряне. Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства.

Въпреки горното, решението на въззивната инстанция е неправилно.

От събраните и приети по делото доказателства безспорно се установява, че на посочената дата и час с описания в наказателното постановление е извършено нарушение на разпоредбата на чл.21, ал.2 от ЗДвП, забраняваща превишаването на определените с скорости за движение на ППС. Не се спори и че автомобилът е собственост на „Модул“ ЕООД, чийто управител е касаторът М. М.. Спорът се свежда до правилното определяне на наказателно отговорното лице.

Разпоредбата на чл.188, ал.1, изр.1 от ЗДвП определя алтернативно (чрез използвания съюз „или“) като наказателноотговорни лица собственикът или този, на когото е предоставено ППС. Към доказателствата по делото, приети по реда на чл.283 от НПК е приложен договор за наем от 03.08.2023г.и приемо-предавателен протокол от същата дата, по силата на който дружеството-наемодател предоставя на лицето Т. А. /Т. А./-гражданин на Р И. ползването на л.а.марка „Ф.“, модел „Т-рок“ с рег.С. със срок от 03.08.2023г. до 10.08.2023г. установено е също, че автомобилът е върнат на определената дата в 15.10ч., за което е приложен също протокол. При наличието на въпросното наемно правоотношение касационната инстанция приема, че качеството на лице, на което е предоставено ППС има именно Т. А. и което към датата на извършване на нарушението /10.08.2023г. в 00.39ч./ е упражнявал фактическата власт върху автомобила. Обстоятелството, че на 07.08.2023г. същият е напуснал пределите на страна по никакъв начин не обвързва касатора и същият не може да носи отговорност ако автомобилът е ползван и от друго лице, в каквото смисъл са касационните оплаквания. Тук е моментът да се отбележи, че по своята правна същност договорът за наем представлява способа, чрез който се отдават за временно ползване вещи. Следователно изначално е известно, че вещта е предадена на наемателя и това обстоятелство е отразено в приетите по делото писмени доказателства, а отделно от това е било известно и на наказващия орган в хода на административнонаказателното производство. По силата на оборимата презумпция, която законодателят въвежда с чл. 188, ал. 1, изр. 2 ЗДвП, наказва се собственикът/ползвателят на МПС, ако не посочи лицето, извършило нарушението. Тежестта за оборване на презумпцията е именно на собственика или ползвателя, който полагайки дължимата грижата на стопанин следва да осъществява контрол и да може да посочи лицето, което е управлявало МПС. Въпреки липсата на необходимост от страна на наемодателя да посочва по реда на чл.188, ал.2 от ЗДвП на кого е предоставил автомобила, същият е подал възражение, изложил е своите съображения в горния смисъл, което обаче не е съобразено от АНО и въззивния съд. Да се приеме противното би означавало дружествата – предоставящи автомобили „рент а кар“ да бъдат отговорни за нарушения, извършени със собствените им превозни средства, каквото не е смисълът на ЗДвП. Дори и да се стигне до хипотеза, в която до тези дружества бъде изпратена покана за посочване на лицето, на което ППС е предоставено за

ползване, то обективно резултатът ще е същият – ще бъде посочен наемателят, който е административно -наказателно отговорен за нарушенията на ЗДвП, извършени с получено с договор за наем ППС. По изложените съображения следва обжалваното съдебно решение да бъде отменено и вместо него да се постанови друго, с което да е отмени процесното наказателно постановление..

При този изход на производството е основателна претенцията на касатора за разноси в размер на 500 лева, представляващи договорено и платено адвокатско възнаграждение. Не е основателно възражението за прекомерност, адвокатското възнаграждение е в минимален размер.

Мотивиран от горното, Административен съд – София град, XV-ти Касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 4656/24.10.2024г. по нахд № 6231/2024г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 8-ми състав и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 24-4332-007029/03.04.2024г., издадено от началник сектор в СДВР-Отдел „Пътна полиция“, с което на М. Р. М. е наложено административно наказание „глоба в размер на 1050лв., на основание чл.182, ал.1, т.6 от Закона за движението по пътищата, за нарушение на разпоредбата на чл.21, ал.2 от ЗДвП.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на М. Р. М., с ЕГН [ЕГН] сумата в размер на 500.00лв., представляваща адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: